

IN MEMORIAM
ANTANUI LUKOŠEVIČIUI

2017 m. gegužės 5 d. pakirstas klastingos ligos mirė vienas iš Klaipėdos universiteto kūrėjų ir puoselėtojų docentas daktaras Antanas Lukoševičius. A. Lukoševičius gimė Pušalote 1954 m. vasario 14 d. 1977 m. baigęs Vilniaus universiteto Filologijos fakultetą 3 metus dirbo mokytoju, klasės auklėtoju Panevėžio rajono Krekenavos vidurinėje mokykloje. Apie pirmąją darbovietę visam gyvenimui išliko šviesūs įspūdžiai. Geru žodžiu Antanas visuomet minėjo savo auklėtinius, buvusius bendradarbius. Praėjus daugeliui metų ir kolegoms, ir studentams jis šmaikščiai, su linksmomis detalėmis papasakodavo nuotaikingų, prasmingų istorijų apie savo pedagoginės karjeros pradžią. Mokytojavimo patirtis sustiprino jo pedagoginį pašaukimą, o kartu nulėmė ir tolesnį profesinį kelią.

1980 m. A. Lukoševičius pradėjo dirbti dėstytoju Šiaulių pedagoginio instituto Klaipėdos ikimokyklinio auklėjimo fakultete. Čia išryškėjo jo moksliniai interesai, nusiteikimas užsiimti kalbų didaktikos tyrinėjimais. 1983 m. Antanas išvyko į Maskvą aspirantūros studijų Pedagogikos mokslų akademijoje. Ten per 3 metus parengęs ir apgynęs kalbos mokymo problematikai ankstyvajame amžiuje skirtą disertaciją, įgijo pedagogikos mokslų kandidato laipsnį, 1993 m. nostrifikuotą į socialinių mokslų (edukologijos) daktaro laipsnį. Grįžęs į Klaipėdą A. Lukoševičius išrenkamas Kalbų katedros vedėju, keletą metų dirba fakulteto prodekanu.

Atkūrus Lietuvos nepriklausomybę A. Lukoševičius buvo vienas aktyviausių Klaipėdos universiteto steigimo iniciatorių. Gerai išmanydamas studijų organizavimo vadybą jis daug prisidėjo prie Universiteto akademinės struktūros formavimo, naujų studijų programų parengimo. Turėdamas polinkį gyvai, atvirai bendrauti su žmonėmis jis gebėjo su kolegomis tartis, nevengė tiems, kurie to pageidavo, duoti vertingų patarimų. Todėl docentas greitai tapo žinomas visuose Universiteto padaliniuose. Tai, kad

A. Lukoševičius turėjo autoritetą Universiteto bendruomenėje, patvirtina faktas, kad jis buvo išrinktas visų 7 šaukimų Senato nariu.

Geriausią, kūrybingiausią savo gyvenimo laikotarpį docentas paskyrė KU Pedagogikos fakultetui, kurio dekanu buvo 12 metų. Dėl jo sumanymo ir atkaklumo fakultete buvo steigiamos katedros, telkiamas jų personalas, kuriamos naujos studijų programos. Fakulteto bendruomenė ilgai prisimins ir dekanu organizuotas šventes, išvykas, skirtas susipažinti su Lietuvos gamta ir istorija.

Vienas pagrindinių jo siekių vadovaujant fakultetui buvo glaudaus dėstytojų ir studentų bendradarbiavimo įtvirtinimas. Ne tik dėl studijų reikalingų, bet ir kebliose gyvenimo situacijose studentai iš jo sulaukdavo paramos bei palaikymo. Už nuoširdumą, paprastumą, supratingumą daugelis studentų jį vadino „mūsų Dekanas Antanas“. Būtent taip jį tituluoja ir ateityje tituluos šimtai Pedagogikos fakulteto absolventų.

2007–2011 m. A. Lukoševičius dirbo KU infrastruktūros prorektoriumi. Šios atsakingos pareigos jį atitolino nuo įprasto ir pamėgto dėstytojo darbo. Kolegoms Antanas prasitardavo, kad svarbiausias jo motyvas būti prorektoriumi – tai šių pareigų sudaromos sąlygos tiesiogiai prisidėti prie tuo metu vykdytų Pedagogikos fakulteto (Salomėjos Nėries g. 5) pastato fasado restauravimo darbų. Dar būdamas dekanu jis kaupė medžiagą apie šio, valstybės kultūros vertybių objektams priskiriamo, pastato istoriją: rinko nuotraukas, žodinius liudijimus apie autentiškus jo elementus, kurių dauguma buvo visiškai sunaikinti. Tą medžiagą jis žinojo mintinai. Todėl kilus diskusijoms su restauratoriais, galėjo argumentuoti, o prireikus ir principingai išreikalausti, kad autentiški objektai būtų tinkamai atkuriami. A. Lukoševičiaus nuopelnas, kad dabar galima gėrėtis unikaliomis fakulteto fasado puošybos detalėmis, matyti atkurtus autentiškus šiame pastate veikusių pedagoginių institucijų pavadinimus. Antanas rūpinosi ir tolesne šio jį ypač žavėjusio pastato restauravimo perspektyva. Jis, nepaisydamas neslepiamo kai kurių kolegų skepticizmo, pasistengė, kad specialistai įvertintų ir oficialiai užfiksuotų originalią Aktų salės architektūrą. Vylėsi, jog kada nors galės išvysti, kaip ypatinga akustika ir savita puošyba pasižyminti salė bus atkurta. Deja, ši Antano svajonė nebeišsipildys.

Nuo 2012 m. A. Lukoševičius vadovavo Kūno kultūros katedrai. Jis energingai ėmėsi telkti šio padalinio pedagoginį personalą, skatinti dė-

tytojus tobulinti mokslines kompetencijas. A. Lukoševičiaus vadovavimo katedrai metu 4 dėstytojai apgynė daktaro disertacijas. Nepaisydamas klasingos ligos iki paskutinių gyvenimo valandų jis buvo pasinėręs į Katedros reikalus, optimistiškai žvelgė į jos ateitį, skleidė šią šviesią viziją tarp bendradarbių bei studentų.

Docentas A. Lukoševičius, atlikdamas visas jam tekusias pareigas, pasižymėjo tolerancija, geranoriškumu. Kiekvienam jis gebėjo rasti gerą žodį, mokėjo kritinėse situacijose pats išlaikyti ir sužadinti kitų optimizmą. Savo gyvenimišką laikyseną Antanas siejo su tėvų diegtomis vertybinėmis nuostatomis, su savo gimtuoju Aukštaitijos miesteliu Pušalotu. Jis niekad nepamiršo gimtinės žmonių, jų papročių, tarmės, dainų. O dainų jis mokėjo labai daug. Keletą metų dainavo „Klaipėdos“ chore. Užvesdamas lietuvišką dainą tarp susirinkusių pabūti drauge pažįstamų ir nepažįstamų žmonių Antanas visuomet jausdavosi pakylėtas. Jis atrodydavo tarsi atliekantis ypatingą tėvų ir protėvių pavedimą bandyti dainoje suartinti žmones, atskleisti jiems, kokios menkos tėra kasdienės smulkmenos, palyginti su į lietuvių dainas sudėtomis prasmėmis.

Amžinojo poilsio A. Lukoševičius sugrįžo į gimtinę, į savo „širdies sostinę“ Pušalotą. Artimieji, giminės, bendradarbiai, kraštiečiai atsisveikinimo apeigose laikėsi gedulo rimties. Bet, kai tik imdavo dalytis prisiminimais apie Anapilin išėjusį Antaną, džiūvo jų ašaros, nejučiom skaidrėdavo, nušvisdavo šypsenom veidai. Tai buvo gyvas liudijimas, jog jis gyveno skleisdamas tarp žmonių Meilę, Džiaugsmą ir Tvirtybę.

Povilas Žakaitis